

מסכת שבת

פרק ט

א. אמר רבי עקיבא, מניין לעובדה זרה שהיא מטמאה במשא כנראה, שגא אמר (ישעה ל) תזרם כמו דוה, צא תאמר לו, מה נזהה מטמאה במשא, אף עובדה זרה מטמאה במשא:

ב. מניין לספינה שהיא טהורה, שגא אמר (משל ל) זרך אניה בלב ים. מניין לעורוגה שהיא ששה על ששה טפחים שזורען בתוכה חמישה זרעים, ארבעה באربع רוחות העורוגה ואחד באמצע, שגא אמר (ישעה סא) כי הארץ תוכיה צמחה וכגונתה זרועיה תצמחה, זרעה לא נאמר, אלא זרועה:

ג. מניין לפולחת שכבת ערע ביום השלישי שהיא טמאה, שגא אמר (שםות יט) היה נכונים לשלהשת ימים. מניין שמרחיצין את המילה ביום השלישי שחל להיות בשבת, שגא אמר (בראשית לד) ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים. מניין שקוושרין לשון של זהירות

**בראש שער המשפטיה, שגовар (ישעה א) אם יהיו חטאיכם
פנינים בshell גלבינו:**

ד. מפניו לסתה שהוא כשתיה ביום הפורים, אף על פי שאין
ראיה לדבר, זכר לדבר, שגовар (תהלים קט) ותבא כמים בקרבו
וכשם בעצמותיו:

ה. המוציא עצים, כדי לבשל ביצה קלה. תבליין, כדי לתבל ביצה
ῆלה, ומctrfin זה עם זה. קלפי אגוזים, קלפי רמנוגים, אסטיס
ופונאה, כדי לאבע בהן בגדי קטן בסבכה. מי רגלים, נתר וברית,
קמניא ואשלג, כדי לכיבס בהן בגדי קטן בסבכה. רביה יהודה אומר,
כדי להעביר על הכתם:

ו. פלפלת, כל שהוא. עטרון, כל שהוא. מיני בשדים ומיני
מפיקות, כל שהוא. מאבני המזבח ומעפר המזבח, מקוק ספרים ומתק
מטphotיהם, כל שהוא, שמאניעין אותו לגונן. רביה יהודה אומר,
אף המוציא ממושבשי עבותה כובדים, כל שהוא, שגовар (דברים
יג) ולא ידק בידה מאומה מהתם:

ז. המוציא קפת הרוכلين, אף על פי שיש בה מינין הרבה, אינו
חייב אלא חטא אחת. זרעוני גנה, פחות מגרזגת. רביה יהודה בן
בתירא אומר, חמשה. זרע קשוואין, שניים. זרע דלוועין, שניים. זרע

פּוֹל הַמִּצְרִי, שָׁנִים. חֲגַב חֵי טָהוֹר, כָּל שָׁהוֹא. מֵת, כָּגְרוֹגֶרֶת. צְפִרָּת
כְּרֶמִים, בֵּין חֵיה בֵּין מַתָּה, כָּל שָׁהוֹא, שְׁמַצְנִיעַן אֹתָה לְרִפּוֹאָה.
רַבִּי יְהוָה אָמַר, אַף הַמּוֹצִיא חֲגַב חֵי טָמֵא, כָּל שָׁהוֹא, שְׁמַצְנִיעַן
אֹתוֹ לְקַטּוֹ לְשִׁחָק בָּז: